

2017. október 29. - **Időnként megszólalok a méltatlanság hangján, hogy amíg a magyar nép oly híven tartja meg a nemzeti gyásznapot az aradi vértanúkra emlékezve, még ma is, 168 év után is, minden évben és mindenütt ahol magyarok élnek, a későbbi három ízben elkövetett újabb, még tömegesebb kivégzésekre nem emlékezünk nemzeti összességünkben, de nemzeti egyesületekben sem.**

Pedig ezekben az esetekben is hazájukat védő, nemzeti kötelezettséget teljesítő magas rangú és minden rangú hősokeket gyilkolt meg a közhatalomra telepedett ellenség gyalázatos módon.

Szóltam, írtam róla, nem fogalmazódott meg az elgondolás környezetemben sem. A társadalomtudomány talán választ tudna adni a kérdésre, laikusán talán azt válaszolnánk, a hely foglalt nemzeti tudatunkban, magyar mártírok napja csak egy lehet, tizenhárom kiválasztottnak jutott hely (holott akkor is jóval többen voltak) a nemzeti panteonban, akiknek nevét megtanultuk az iskolában, szerepükre, utolsó mondataikra emlékeztetnek Október 6-a szónokai.

A bécsi politika a szentesített, törvényes rend ellen áskálódott. A törvényt a bécsi udvar megszegte, és a magyarok koronázott királya saját magyar népe ellen lázadásra buzdította az ország nemzetiségeit, és végül fegyveres harcot indított a törvényes rend ellen. Magyarország ellen. Ez váltotta ki az ország felelős vezetőiből, csakúgy mint az egész magyar közvéleményből azt az elhatározást, hogy a megtámadott országot és a megtámadott alkotmányos rendet, a Szent Koronát, annak népét meg kell védeni. V. Ferdinánd egyetlen intézkedéssel ellenséggé nyilvánított mindenkit, akinek a hadsereghez vagy a közügyekhez köze volt. Ez volt az a nap, 1848. október 3-a, amikor visszavonta addigi rendelkezéseit, feloszlatta az országgyűlést, leváltotta Batthyány Lajost miniszterelnöki tisztségéből. Mindenkit lázadónak nyilvánítottak, aki március 15 és október 3-a között az ország vezetésében részt vett alkotmányosan, éppen királyi kinevezéssel, a koronás királlyal egyetemben.

Gondoljunk bele ebbe a közjogi képtelenségbe: ez az ember, királyi mivoltában megtagadta azt az alkotmányos rendet, amelynek első főlesküldöttje, őrzője és felelős védelmezője volt. A magyarok hűségese maradtak hazájuk alkotmányához, a fennálló törvényekhez, és a királyhoz is. A király lett hűtlen és esküszegő. A magyaroknak semmi másra nem volt esélyük, csak a védekezésre. Ez volt az a lépés Bécs részéről, ami már világos üzenet volt az ország teljes leigázására, alkotmányának eltörlésére, és mindenkinek üldözésére, aki a nemzet érdekében megnyilatkozik. Bécsben Magyarország teljes felszámolását határozták el. Ezt bizonyítja az a lépés is, amikor az ifjú és még koronázatlan Ferenc József aláírja a hírhedt Olmützi Diplomát, amely Erdélyt, a Bánságot és Horvátországot elszakítja a Szent Koronától és az örökös tartományok közé sorolja. Íme, Trianon előképe; Szent István országának szétszaggatása. Ezt akadályozta meg a szabadságharc végsőig kitartó küzdelme: a szabadság elveszett, de az ország egyben maradt. A bécsi udvar felmérte a helyzetet. Csak úgy maradhat fenn a Monarchia, ha egyben marad a Szent Korona országa teljes földrajzi határaiban az osztrák császár és magyar király egy személyben összefogott alkotmányos rendjében. Magyar részről a haza bölcse, Deák Ferenc meggyőzte honfitársait, hogy a modern kapitalista világ rendjében a nagy egységek érvényesülnek gazdasági erejük alapján. Ezt követte Bismarck is a német államok egységesítése során. Mit láttunk a XIX. század utolsó harmadában? A Német Birodalom és az Osztrák–Magyar Birodalom Európa gazdasági fellendülésének vezető hatalmává lett.

Ezt nem tűrhette Anglia és Észak-Amerika világhatalmi rendjének bankhálózata, világháborút zúdított Közép-Európára 1914-ben, ami mai napig is tart, amiben a cél Európa nemzetek rendjében alkotott szerkezetének szétbontása. A frontális háború mellett a belső bomlasztás háborújával, a nemzetköziség ideológiai hármásával, a liberalizmus–szocializmus–kommunizmus államellenes, nemzetellenes politikai bomlasztással támadták meg Közép-Európa rendjét. Sikeresen létrehozták a kommunizmus elvein alapított szovjet államot Oroszországban. A Szovjetunió egyetlen rendeltetése Európa bolsevizálása katonai feladatának kivitelezése volt.

A kommunizmus első támadása Magyarországon 1919-ben történt a védekező háborúban kifáradt ország ellen. A hirtelen jött kapitalista fejlődés a fővárosba vonzott sokféle népséget, ezekkel bontották meg a rendet a honi internacionalisták, elvi kapcsolatban a magyar királyság államának megszüntetésére szövetkezett nyugati államokkal. A proletár állam kommunista rémuralma alatt gyilkolták az ország igaz vezetőit, katonákat, parasztokat is.

Közép-Európa föléledésére újabb világháború zúdult. Sem az a háború, sem az utána következett szovjetuniós katonai megszállás és kommunista rémuralom nem indokolható Németország mindössze 12 évig fennállott diktatórikus rendszere veszélyével. Ezzel szemben a valódi veszély Európa számára a közös US–USSR megszállás volt. Amiből csak részben szabadult föl.

És hogy a téma lényegére visszatérjünk, a második világháborús magyar részvétel honvédő háború volt, a harci események során elesettek mind a nemzet háborús hősei. Sem 1944. március 12-e, sem október 15-e politikai változásai ezen nem változtatnak, a magyar háborús részvétel mindvégig honvédelem volt. Mindazok a katonák és állami vezetők, akiket a szovjet megszállás utáni kommunista rendszer kivégzett, meggyilkolt, a magyar nemzet mártírai. 1956-ban mindazok, akik fegyveresen és bármi más módon küzdöttek a kommunisták hatalma ellen, a független Magyarországért, a nemzet hősei, és mindazok, akiket ilyen cselekedetük miatt kivégeztek, a magyar nemzet mártírai.

Nem tudunk évszázados beidegződést egyéni kezdeményezésre kiegészíteni, bármennyire is logikus és kíváncsú lenne, de megvallani magunk és példamutatás számára szép magyar kötelesség.

Hirdessük a kívánságot, október 6-a legyen minden magyar mártír nemzeti ünnepe.

Emlékezzünk október 6-án mindazokra a hontársainkra, akik vértanúságot szenvedtek a magyar nemzet szabadságáért! **Csapó Endre**